

הוא

בלי כוח לכתוב, או לאכול, או לקום ובעצם- גם בלי כוח לשבת, או לנוח, או לרבוץ- הוא העביר ימים שלמים.

העירנות שיחקה מחבואים עם תודעתו, אבל העייפות לא באה להחליף אותה, כשזו התחבאה לה. הוא היה חי אבל חוץ מהעובדה הזו לא היו בו שום חיים.

לפני כמה שבועות, או שנים (הוא לא ידע לומר לבטח) הוא שכח לחלוטין את שמו. בימים שקדמו לשיכחה המוחלטת, שמו רפרף במחשכי זיכרונותיו, אך לאחר כמה רפרופים חסרי תועלת- הוא נשכח לחלוטין.

הייתה זו השנה החמישית או התשיעית שלו באי, למיטב דיוקו.

את השנה הראשונה הוא זכר היטב. זו הייתה שנה מסעירה. החיפוש אחר צמחי בר וחיות שאפשר לצוד תפס חלק ניכר מיומו והשאיר אותו חזק ובריא, זאת במידה והצליח במשימתו. מאחר וכל תוצאה אחרת מלבד הצלחה סימנה את מותו הקרב- הוא השתדל להצליח באופן מוחלט. לשמחתו מים לא היו הבעיה. במזל גדול האי היה מלא נחלים ונביעות קטנות שהרוו את הצימאון במרדפיו הארוכים אחרי חיות. לפעמים מסעות אלה הרחיקו כדי שניים-שלושה ימי הליכה מהמחנה שקבע לעצמו. הוא היה עוקב אחרי איזה מכרסם עסיסי בסבלנות רבה עד שחזר היצור התמים למאורתו והסגיר מבלי לדעת את חבריו לטורף הגדול באי. הוא.

ובכן, אותו 'הוא' ניתב את רוב תשומת לבו לציד, וכך, בתום אחד המסעות הארוכים יותר שערך, התכוון לסוב על עקביו ולחזור למשכנו אך בחצי הדרך הבין שהוא לא זוכר עוד היכן הוא ממוקם. בלית ברירה הוא המשיך לנדוד, לצוד, לאכול ולשתות. לאחר שאיבד את ביתו הוא הפסיק לחשוב במונחים של 'בית' ו'מחסה' ועבר לחשוב במונחים של 'עכשיו' ו'גשם'. הוא נהפך חייתי יותר ויותר ומסעות הציד הלכו ונהיו קלים. הוא הבין איך חושבות החיות ובאותה נשימה שכח איך חושבים בני האדם. את מקומה של האנושיות במוחו החליפה תודעת הישרדות. אותה תודעה החליפה גם את תפיסת הזמן, את זיכרונותיו, ולבסוף - את שמו.

ההשירדות נהייתה לו לבית, האי כולו נהיה לו למחסה. עכשיו גשם- הוא ידע, ולא היה לו כוח לקום.

כבר ימים ארוכים אין לו כוח לקום. הציד היה קל, האוכל היה זמין. המים זלגו מכל פינה של האי והעצים סוככו עליו מסערות החורף. עתה יותר מתמיד היה זקוק למחשבותיו המקוריות, לאותם זיכרונות שפעם נתנו תחושה חמימה של מולדת והיום הם התגשמות העמימות. הוא שכב על הסלע החלקלק, לא עייף ולא עירני, והניח לגשם לשטוף אותו. אם הייתה בו טיפה

של מרץ לדרבן את נפשו להמשיך הלאה, הרי שגם היא הייתה חסרת אונים אל מול ים האדישות שגאה בו. הגשם התחזק והטיפות החלו להכות בכוח בגופו. אילו היה שואב השראה מאותן טיפות אולי היה מוצא גם הוא את הכוח לקום, אבל הוא אפילו לא ניסה. הוא המשיך לשכב על הסלע החלקלק עם עיניים פקוחות למחצה- בוהות בלי רצון להתבונן. הפעם האחרונה שביטא מילה בשפת בני האדם- הוא הרהר לפתע- הייתה כאן על הסלע הזה ממש, לפני שבועות... או שנים. אם היה לו את שמו הוא היה יכול לקרוא בו בקול. 'עכשיו גשם' מלמל קול ממעמקי ראשו. לפתע התגבש הרעיון לכדי שתי מילים ברורות ושפתיו החלו לנוע. "עכשיו גשם" הוא אמר חלושות בתוך שאון המים הנופלים, והתבונן בשמיים כחולים מבעד לטיפות אין קץ.